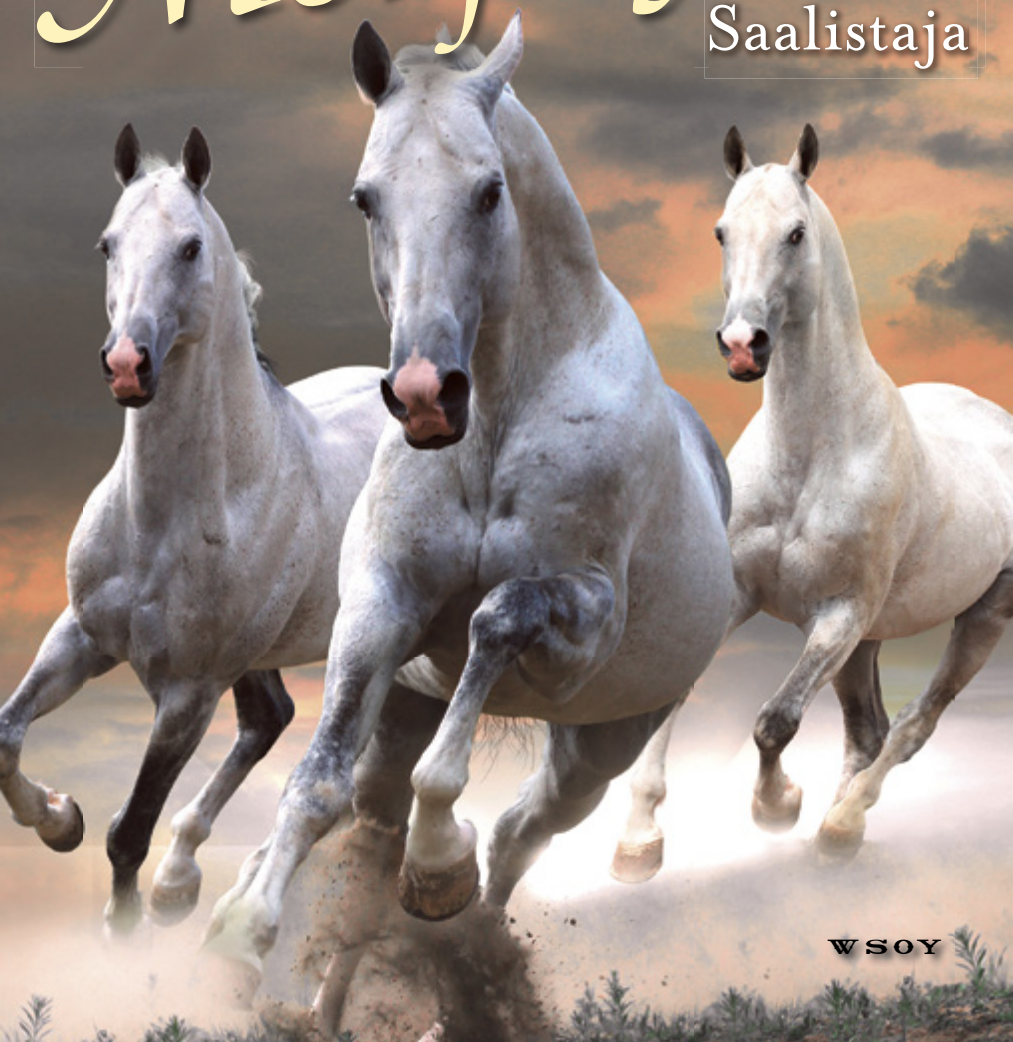

NUMMELAN
∞
PONITALLI

Merja Jalo

Saalistaja

WSOY

Merja Jalo

Saalistaja

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40712-7

Painettu EU:ssa

Sisällys:

<i>Päkän yllätys</i>	7
<i>Kirje</i>	15
<i>Onnenarpa</i>	24
<i>Schaffhausen</i>	37
<i>Kohtaaminen tallilla</i>	43
<i>Kiitolaukkaa</i>	51
<i>Päkä ratsastaa</i>	59
<i>Kädenvääntöä</i>	69
<i>Pimeyden varjot</i>	75
<i>Varjojen valtakunta</i>	81
<i>Pahan isku</i>	87
<i>Juulian kertomus</i>	94
<i>Jälkiä etsimässä</i>	102
<i>Löytö pimeässä</i>	108
<i>Kuoleman kenttä</i>	111
<i>Piilossa</i>	123
<i>Askeleen edellä</i>	129
<i>Kafka</i>	135
<i>Yksin tallilla</i>	144
<i>Kadonnut</i>	154

Päkän yllätys

Kesäloma oli alkanut. Päivi Kiiski olisi voinut hyppiä riemusta. Edessä oli oikea hevosloma! Riemuissaan Päkä heitti koululaukkunsa vuoteelleen ja virnisti ovella seisovalle Kirsti Lahdelle. He olivat tulleet yhtä matkaa koulusta Kiiskille ja Päkä oli kaiken aikaa ollut kumman salamyhkäinen.

Onnellisena Päkä heittäytyi vuoteelleen makaamaan.

– Vapaus! hän kiljui. – Enää ei tarvitse pöntätä ranskaa.

– Älä muuta sano.

Päkän saksan kieli sen sijaan paranisi kesän kuudessa. Kikka saisi nyt kuulla uutiset ensimmäisenä ja kyllä tämä hämmästyisi.

– Käy istumaan! Minulla on sinulle kerrottavaa.

Kikka istui lähimmälle tuolille.

– Mistä on kysymys? Alan tulla uteliaaksi.

– Lähden kuukaudeksi Sveitsiin hevostallille harjoittelijaksi. Mitä siitä sanot?

– SVEITSIIN!

– Tarkemmin sanottuna Zürichin Schaffhauseniin. Paikka on lumisten vuorenhuippujen ja solisevien purojen keskellä. Se on oikea kilpahevostalli. Opin ratsastuksesta kaiken.

Kikka ei saanut järkevää sanaa suustaan, mutta Päkä jatkoi:

– Tämä on tietysti isän suhteiden ansiota. Hän järjesti minut legendaarisen kilparatsastajan Huber Appenzellerin ja hänen vaimonsa Mian oppilaaksi. Eikö olekin upeaa?

– Itsensä Appenzellerin oppilaaksi?

Kikka oli todella hämmästynyt.

– Hänen juuri. Lennän sinne maanantaina ja tsekkaan heti paikat. Et tiedä, miten innoissani olen tästä.

– Arvaan. Tuollaista ei voi tapahtua kenellekään muulle kuin sinulle.

Päkä nyökkäsi.

– Juulia, isän veljentytär, on ollut Appenzelle-

rin hevosenhoitajana iät ajat. Kuulen kaikki hyvät jutut häneltä. Ja tiedätkö mitä, tallilla käy komeita ratsastajapoikia. Pitkiä, tummia ja lihaksikkaita... Ja kaikki ne osaavat ratsastaa. Eikö ole ihmeellistä? Hih hih... Myönnän, että minua jännittää. Mia ja Huber ovat niin kuuluisia ja niiden valmennettavat tunnetaan kaikkialla maailmassa. Kuvittelin, että ne panevat minut vain lantaa luomaan ja siistimään karsinoita, mutta Huber ilmoitti, että harjoittelijat pääsevät ratsastamaan myös heidän kilpahevosillaan. Minusta se on suurenmoista.

– Omistajat tuntuvat tosi mukavilta, Kikka myönsi.

– Tästä tulee unelmakesäni! Saan nähdä kaiken omin silmin, eikä minun tarvitse enää kuunnella pelkkiä Juulian höpinöitä, miten ihanaa siellä on. Maneesit, kentät, isot laitumet ja kauniit maastot käden ulottuvilla. Näytän kaikille, miten hyvä ratsastaja minusta on tullut. Olisi vaan ollut niin hauskaa, jos sinä ja Repekin olisitte tulleet sinne. Kun olette muutenkin matkustelleet Kafkan perässä ympäri Eurooppaa.

Kikka synkistyi.

– Millä rahalla me Sveitsiin lähtisimme? Tai missä asuisimme? Maa on tosi kallis.

– Totta.

Päkä rypisti kulmiaan ja näytti muistavan jotain.

– Eikö äidilläsi ole työkaveri Schaffhausenissa? Voisitko mennä hänen luokseen asumaan? Switzerland Horseland on ihan lähellä. Näkisitte hevosia, jotka ovat aivan toista kuin Nummelan kopukat.

Siihen Kikka ei sanonut mitään.

Päkä vaikeni, sillä vikisevä kiinanpalatsikoira Fidelene Josephine Flapparette Sant Cyr ilmestyi paikalle ja heittäytyi hänen jalkoihinsa maakaamaan.

– Fifi-kulta...

Koira selvästi vaistosi, että Päkä oli menossa jonnekin. Tyttö nosti koiran syliinsä ja painoi kasvonsa kiinni eläimen turkkiin. Päkästä oli surullista jättää Fifi isän hoitoon, mutta joku hinta kai tästä onnestakin piti maksaa. Päkä suukotti Fifiä ja koira nuoli innokkaasti tytön poskea punaisella kielellään ja tuhisi tyytyväisenä.

– Antaisin mitä tahansa, jos pääsisin mukaasi Sveitsiin, Kikka tunnusti. – Rakastan Alpeja ja vuorimaisemia. Ja nyt sinä saat nähdä niitä joka päivä.

Päkän vihreät silmät välähtivät. Hän laski koiran pois sylistään ja katsoi Kikkaa.

– Vuoria sinä olet nähnyt Repe Jussilan kanssa, kun ravasitte Kafkan perässä pitkin Eurooppaa. Luuletko, että Repe näkee enää koskaan hevostaan?

Kikka muisti arvoituksellisen yön, jolloin ratsu oli viety Linnavuoren tallista. Hirveät tapahtumat palautuivat hänen mieleensä. Repen elämä oli ollut sen jälkeen todella raskasta.

– Sitä me emme voi tietää. Italian mafia on paha vastustaja.

– Mutta miksi ihmeessä ne halusivat viedä juuri Repen hevosen?

– Ehkä siksi, että Kafka on loistokunnossa ja kamalan nopea. Oikea paholaisratsu.

– Mutta maailma on täynnä muitakin ratsuja. Jättäisivät jo Kafkan rauhaan.

Keskustelu ajautui synkille vesille, kun tytöt alkoivat muistella tapahtumaa. Luigi Provenzano joukkoineen oli hyökännyt Linnavuorelle, ei Repen takia, vaan hänen äitinsä, Maria Carena Antinean. Aluksi hyökkääjiä oli kiinnostanut talliin tuotu Maria Carenan kilparatsu, Fronteiro, mutta sitten jostain syystä miehet olivatkin vieneet Kafkan.

– Repe ei kestä kuulla enää yhtään masentavaa uutista Kafkasta. Sillä on ollut tosi rankkaa, kun hevosta on jäljitetty.

Kikka muisti heidän seikkailunsa tippukivi-luolassa, lohikäärmesillalla ja salaisuuksien tornilla Italiassa. Käynnissä oli taistelu, jossa kukaan ei antanut periksi. Repe roikkui ennennäkemättömällä sitkeydellä hevosen perässä ja uhmasi kaikkia vaaroja. Kuitenkin riipaisevinta oli, että Repe oli menettänyt aina uudelleen Kafkan.

– Ei ajatella ikäviä asioita. Jutellaan mieluummin matkastasi. Olet varmaan pakannut lentolaukkusi valmiiksi.

Päkä nousi jalkeille. Hän kävi pudottamassa uuden lehden vaatehuoneen edessä avoimena lojuvaan punaiseen laukkuun. Päällimmäisenä oli pino vaatteita. Puseroita, housuja ja saksankielisiä hevoslehtiä.

– Halusin mukaani noita lehtiä, koska saksan taitoni on kehno. Oikeastaan tylsistyttävän huono. En osaa sanoa muuta kuin *Ich liebe dich* ja *Guten Tag*.

Kikka nauroi.

– Tuolla sanavarastolla et vielä pärjää. Vai sanotko jokaiselle: minä rakastan sinua, hyvää päivää?

Päkä sai naurunpuuskan.

– Hitsi, miten kamalaa! Minun täytyy oppia puhumaan sujuvasti kieltä. Ei sitä koskaan tiedä milloin tapaan komean sveitsiläisnuorukaisen,

joka vie sydämeni, ja silloin meillä pitää olla yhteinen kieli.

– Niin, niin...

Kikan ei auttanut kuin jäädä uneksimaan Sveitsistä, sen jylhistä Alpeista ja upeista rinteistä.

Hänen omat kesäsuunnitelmansa alkoivat yhtäkkiä tuntua ihan tylsiltä.

– Repen ja minun pitää tyytyä muuhun. Menemme perjantaina jäähallille katsomaan Eläin-Rescuen järjestämiä messuja.

– Lohdutus sekin, Päkä tuhahti.

Päkä oli matkakuumeessa ja hyöri vaaleanpunasävyisessä huoneessaan innokkaana. Ajatukset olivat jo kaukana Alpeilla. Mahtaisiko hän selvittää tulevista tallitöistä? Mutta eivät kai työt sen kummallisempia olleet kuin Nummelassakaan, hevoset ja tallit olivat suunnilleen samanlaisia joka puolella maailmaa. Päkä pääsisi asumaan serkkunsa luokse tallityttöjen huoneeseen, joten Juulia varmasti auttaisi häntä kaikessa.

– Ota sitten mahdollisimman paljon kuvia siellä, Kikka sanoi.

– Olen jo pakannut uuden kamerani.

– Ja sitten et mokaa. Ratsastat hevosilla kuin ne olisivat omiasi. Pidät mielessäsi, että kannat mukanasi Nummelan mainetta.

Päkä punehtui. Totta kai hän tekisi parhaansa hevosten kanssa. Tulisihan matkasta hänen elämänsä kohokohta.

Kirje

Romeo-kissa säntäsi ylös yläkerran portaita. Kissan perässä tuli Lahden perheen schäfer, poliisi-koira Rita, joka oli päättänyt tavoittaa karkulaisen. Vauhti oli niin kova, että matto kasaantui Mikon jalkoihin.

– Rita! Paikka!

Koira pysähtyi kuuliaisesti silmissään kissan jahtaamisen synnyttämää intoa. Kaikesta näki, että koira olisi mielellään jatkanut jahtia, mutta se palasi tottelevaisesti Mikon luokse ja kävi vierelle istumaan.

Mies sipaisi koiran päätä.

– Rauhoitu tyttö.

Rita päästi vikinän ja nuolaisi huuliaan. Se vilkaisi rappusille, jotka veivät yläkertaan. Ylpeä

Romeo oli päättänyt istuutua ylärappusille itseään nuolemaan, ja Ritan mielestä ajojahti olisi saanut vielä jatkua. Kissan keltaisista silmistä näki, että se piti yhä silmällä koiraa.

Isä suoristi maton ja vilkaisi vastapäätä istuvia lapsiaan.

Kikka murjotti.

– Mikä sinua vaivaa? Olet kuin maasi myynyt.

Kikalta pääsi huokaisu.

– Kaikki on niin tylsää...

– Tylsää? Mika-veli hämmästyí. – Juurihan alkoi kesäloma. Mikä sen mukavampaa. Ei muuta kuin rannalle kellimään.

– Niin, tyttö huokaisi raskaasti. – Mutta elämässäni ei tapahdu mitään jännittävää...

Mika hörähti nauruun.

– Isä. Kuulitko tuota? Siskolla on tylsää! Mikset mene Nummelaan? Siellähän on aina vaaroja ja seikkailuja.

Kieltämättä Nummelassa oli tapahtunut viime aikoina yllättäviä asioita, ja pahimmat muistot saivat kylmät väreet vieläkin juoksemaan pitkän selkää.

– Voisit mennä ratsastamaan, kun on näin kaunis aamu? isä sanoi.

Tyttö ravisti päätään.

– En minä voi... Nummelan ratsut ovat lomalla.

Nummelan ponitallin omistaja, Pentti Nummela, oli päättänyt viedä osan hevosista Finnholmien saarelle hermolomalle. Tallissa käyty taistelu ja pauke oli säilyttänyt eläimet pahanpäiväisesti. Saarella ne varmasti viihtyisivät. Kotiin oli jäänyt Ladyn ja Pipsan lisäksi vain äreä Potku.

– Lähden Repen kanssa Rescue-yhdistyksen järjestämille messuille, Kikka sanoi äkkiä. – Siellä on Best in Puppy Show -pentunäyttely ja kansainvälinen rotukissanäyttely, sekä Royal Canin Newbie -show ja suuret arpajaiset.

Mika valpastui. Hän oli unohtanut koko messut.

– Sinne kannattaa mennä. Köyhällä on halvat hovit, joten pistetään elämä risaiseksi. Hyvässä lykyssä me voidaan tulla kotiin uusi katti kainalossa.

Isä näytti kauhistuneelta.

– Ei tule kuuloonkaan! Ette tuo sieltä lisää eläimiä tänne. Koti on jo nyt kuin eläintarha. Äiti saisi halvauksen, jos joutuisi huolehtimaan vielä uusista eläimistä.

Mutta muuten messut kuulostivat hyvältä, varsinkin kun sisäänpääsy oli juhluvuoden kunniaksi ilmainen.

– Pari rottaa meille olisi kova juttu Kikan säilyttämiseksi. Saisi jännitystä tuohon niin tylsään elämäänsä, Mika ehdotti.

– EIKÄ! Kikka kiljaisi kauhistuneella äänellä.

– Muutan muualle, jos taloon tuodaan yksikin rotta.

– Häh häh hää... Jo tuli Kikkaan vipinä.

Isä hymyili.

– Rescue-yhdistys tekee hyvää työtä, kun auttaa kärsiviä eläimiä. Kodittomat saavat uuden kodin. Tiedän, että myynnissä on Kulkuri-kasseja, joiden tuotto menee kissojen ja koirien hyväksi. Tässä teille viisikymmentä euroa kummallekin, messuja varten ja loman alkamisen kunniaksi.

Nuorten kasvot kirkastuivat isän avokätisyyden takia.

– Voi kiitti isä.

– Tattista. Tämä oli tosi reilua, Mika huudahti.

– Menkää messuille ja nauttikaa päivästä. Kas, Mervi tuli.

Pihalla vilahti äiti polkupyöränsä kanssa. Isä vilkaisi tyttärensä.

– Kikka, nouda sinä posti, ettei äidin tarvitse. Hän on ollut yötöissä.

Kikka hyppäsi ylös tuolista.

– Heti.

Hän viiletti pihalle ja huikkasi juostessaan:

– Moi äiti!

Mervi kääntyi vilkaisemaan tyttöä.

– Huomenta. Minne sinä juokset?

– Haen postin!

Tuntui hyvältä, kun taskunpohjalla oli vähän rahaa. Nyt he voisivat Repen kanssa osallistua arpajaisiin ja unelmoida voitosta, joka ei kuitenkaan tulisi heille.

Kesäinen tuuli suhisi koivujen latvoissa. Kikka aukaisi postilaatikon ja sieppasi käsiinsä lehdet. Laatikon pohjalla oli jotakin. Kirje! Kenelle se oli? Hän otti kirjeen käteensä.

– Mervi Lahti. Se on äidille.

Kuka äidille mahtoi kirjoittaa? Kikka tuli oikein uteliaaksi, sillä kuoressa oli joku ulkomaan leima.

– Tuliko pikkupostia? äiti huusi ulko-ovelta.

– Sait kirjeen jostain kaukaa! Kikka huusi.

He menivät peräkanaa sisälle ja Kikka katsoi kuorta tarkemmin.

– Odotas, postileimassa lukee Schaffhausen.

– Onko kirje tullut Saksasta? Mika huudahti.

Äiti puisteli päätään.

– Schaffhausen on Sveitsissä.

Äiti repi kuoren auki ja hänen suunsa kääntyi hymyyn.

– Tämä on Ellalta! hän huudahti innoissaan ja istuutui kirje kädessään lukemaan.

– Siltä entiseltä työkaveriltasiko? isä kysyi ja työnsi sanomalehden sivuun.

– Joo.

Äiti oli usein kertonut työkaveristaan, jonka kanssa oli ystävästynyt. Naiset olivat tutustuneet toisiinsa ollessaan sairaanhoitajina ensiavussa.

– En ole kuullut Ellasta mitään pitkiin aikoihin. Ella meni sveitsiläisen miehen kanssa naimisiin ja muutti pois Suomesta.

Kikkakin muisti Ellan mukavan miehen, Tim Martinin.

– Katsotaan nyt, mitä hän kirjoittaa, äiti jatkoi.

”Rakas Mervi!

Terveisiä Schaffhausenista. Siitä on pitkä aika, kun viimeksi olemme tavanneet ja olen kaivannut sinua monesti. Olisipa hauskaa, jos pääsisitte joskus käymään täällä Sveitsissä! Ennen kaikkea olisi kiva nähdä lapsiasi Mikaa ja Kikkaa. Heistä on varmasti paljon iloa sinulle.

Tänne on tullut kesä, ja lehmät ja vuo-

het on laskettu alppinurmikoille ruokaa hakemaan. Vuohien kaulakellot kilahtelevat silloin tällöin lauman liikkuesssa tässä lähellä, kun ne hakevat pureksittavaa. Täällä on henkeäsalpaavat näkymät, sillä lumihuipuiset Alpit kohoavat vierellä kohti huikaisevan sinistä taivasta.

Meillä on nyt kaksi kilpahevostakin, Tim kun on kauhean kiinnostunut niistä. Niillä voisi teidän Kikkakin ratsastaa. Hevosten nimet ovat Banner ja Hester, ja ne on sijoitettu Huber Appenzellerin valmennukseen Switzerland Horselandiin...”

– MITÄ? Kikka kiljaisi. – Onko niillä hevosia Huber Appenzellerin tallilla? Päivi Kiiski lähti sinne juuri harjoittelijaksi ja pyyteli meitä Repen kanssa mukaan. Mutta ei me tietenkään sinne voida lähteä, kun ei ole rahaa.

Kikan silmät alkoivat äkkiä tuikkia kirkkaasti.

– Äiti. Etkö voi kysyä siltä Ellalta, jos voisinkin päästä heille asumaan Repen kanssa? Mika ei kuitenkaan lähde, kun se ei välitä ratsastamisesta. Sitten meiltä ei puuttuisi kuin matkaliput.

– Mene sinä vaan sen pojan kanssa. Jään mieluummin kotiin, Mika kuittasi.

– Päkän ilme olisi näkemisen arvoinen, kun törmäisimme paikalle. Voi äiti! Se olisi ihanaa. Oikea ratsuloma.

– No voinhan minä tiedustella asiaa Ellalta, äiti sanoi. – Mutta sillä ehdolla, että hommaat itse matkaliput. Pelkään vain että tulet pettymään, lentoliput ovat tosi kalliita. Ei sinulla taida olla sellaisia rahoja.

– Niinhän se on.

Kikka oli silti jo täynnä suunnitelmia. Käsitämätöntä, miten nopeasti asiat saattoivat muuttua paremmaksi. Jos heillä olisi onnea, edessä olisi upea loma Schaffhausenissa Sveitsissä.

Hän hyppäsi äkkiä ylös tuolista.

– Minun täytyy soittaa Repelle ja kertoa sille tästä.

Nummelassa ei olisi hevosia pariin viikkoon juuri lainkaan, joten he voisivat aivan hyvin matkustaa Repen kanssa Sveitsiin. Juuri tällaista uutista Kikka oli kaivannut. Matkasta tulisi toteutuessaan upea, sillä Ella ja Tim olivat maailman kultaisimpia ihmisiä. Ja millaiset hevoset siellä odottivatkaan heitä!

– Banner ja Hester.

Kikka maisteli hevosten nimiä suussaan ja tunsi sisällään polttavan halun lähteä matkaan heti.

*A*rpajaisvoitto lähettää Kikan ja Repen unelmien matkalle Sveitsiin. Loma saa synkkiä sävyjä, kun tallilta alkaa kadota hevosia. Nuoret päättävät toimia. Jäljet johtavat Reinin putouksille ja salaperäiseen Kronenhofin linnaan. Heidän siellä kohtaamansa näky on kuin kuoleman esikartanoista - kärsiviä ja kuolevia hevosia on kaikkialla.

Eräänä myrskyisenä yönä tapahtuu pahin. Ojassa makaa hevonen, jonka Repe tunnistaa.

Nummelan ponitalli –sarja lumoo lukijasukupolven toisensa jälkeen vauhdilla, jännityksellä ja ratsastuksen riemulla.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 407127

N84.2

ISBN 978-951-0-40712-7

